

La UIMP, de València a Madrid en directe

Algú haurà de fer algun dia la crònica d'un fenomen tan singular i espanyol com les Universitats d'Estiu. Un fenomen vinculat segurament a les condicions especials de l'acció política a final del franquisme i tot al llarg de la primera transició, i potser de la segona, en la qual estem.

Aquests darrers anys han proliferat les anomenades Universitats d'Estiu, tot decantant l'èmfasi general de la política a seques cap a "la política d'imatge" de les universitats mateixes. Com que les condicions de la política a l'estat han canviat força i, per contra, les condicions de les activitats específicament universitàries continuen igual o pitjor, ara cal repintar la façana per a situar-se millor en el rànquing del ministeri i en el mercat dels recursos més que escassos. En poques paraules: ja que no hi ha investigació, organitzem excursions d'estiu i invitem a una excursió els investigadors de fora.

Dins d'aquest ambient excursionista, la UIMP o Universidad Menéndez y Pelayo presenta catàlegs de viatges a tota la península i des de tot el món. La seva intenció no s'amaga a ningú. És l'única que encara manté una clara intencionalitat política. El fet que no sigui una Universitat com les altres i que pràcticament

només organitzi cursos a l'estiu, ja és prou eloqüent.

Tot això és sabut. Però sempre hi ha alguna nova sorpresa que et deixa palplantat. És el cas dels seminaris que la UIMP, juntament amb la Generalitat valenciana, organitza, de juny a octubre, al Palau de Pineda. D'acord amb el programa publicat, s'hi han previst 21 seminaris relatius a diverses àrees i temàtiques de l'actualitat universitària, científica i sòcio-cultural.

Llevat d'excepcions, cada seminari és dirigit per alguns professors de les universitats valencianes, els quals se suposa que conviden il·lustres acadèmics o intel·lectuals de l'especialitat. Seria difícil avaluar la qualitat dels aproximadament 280 convidats als diversos seminaris, a part la cinquantena de professors directores i secretaris. Sobre el paper, almenys, la quantitat de personalitats invitades de fora de l'estat és molt considerable: gairebé dues terces parts. Això és d'entrada un bon símbol.

No sols indica que es disposa de recursos fabulosos, sinó també que es pretén un cert nivell i que pel cap baix es faciliten uns intercanvis internacionals, sempre interessants.

Ara bé, allò que no pot passar desapercebut a l'observador de Barcelona, però, tampoc al de València o al de Madrid, és la gran desproporció existent entre els invitats procedents de Madrid i els de Barcelona. Descomptant els professors del País Valencià, el total de la resta de l'estat superen de poc el centenar. D'aquests, uns 60 procedeixen de les diverses institucions universitàries, acadèmiques i assimilables de Madrid; uns 35 són d'altres Universitats de l'estat; i només 14 provenen d'universitats catalanes. Fins i tot, només els

professors de la Complutense de Madrid –una vintena en total– superen els de les quatre universitats de Barcelona.

Els comentaris gairebé sobren. ¿Tan poc prestigi tenen les universitats catalanes a València? ¿Que no estan situades als primers llocs del famós rànquing de qualitat del ministeri? ¿És que no hi ha a Barcelona i a Catalunya universitaris i investigadors de prestigi per a invitar? ¿És simple qüestió de prestigi la presència a València d'una seixantena d'invitats de Madrid? ¿O és que l'operació a València de la UIMP no representa més que un trasllat d'efectius, de Madrid al "Levante español", ignorant olímpicament les relacions culturals i de veïnatge, almenys, entre el País Valencià i Catalunya? ¿Aquesta tan especial predilecció pels acadèmics de Madrid és mèrit de la majoria dels directors de seminari o gràcia de la direcció de la UIMP o, encara, voluntat expressa de la Generalitat valenciana?

Aquesta especial patologia contra Barcelona i Catalunya arriba al paroxisme, per exemple, en el seminari titulat "Los Juegos Olímpicos, ayer y hoy", que té la virtut de no convidar ni un expert de Barcelona. Altres seminaris confirmen aquesta perspectiva. El titulat "Trabajadores inmigrantes en la agricultura mediterránea" tampoc no convida ningú de Catalunya, i curiosament és dirigit per dos professors de Madrid. El seminari "Prensa y sociedad democrática", dirigit per un periodista i un professor de Madrid, només convoca periodistes i professors de Madrid. Podria continuar amb més exemples.

Per desgràcia nostra, és a dir, de les bones relacions entre catalans i valencians, aquesta comunicació a nivell universitari té i tindrà repercussions profundes i negatives. I no és un cas aïllat. Per exemple, aquest mes de maig l'Institut Valencià de la Joventut organitzà un congrés sobre "La producció de la imatge de Europa": doncs, dels convidats espanyols, cap d'ells no procedia de Catalunya, i llevat de dos del País Basc, tots eren de Madrid.

Les perspectives d'estrènyer i multiplicar contactes i intercanvis entre les universitats del Principat i les del País Valencià hauria de ser una prioritat d'aquestes institucions, ja que l'administració sembla interessada en el contrari. Només faltava, d'una banda, la negativa a l'AVE entre Barcelona i València i, per contra, la realització de l'autovia Madrid-València, de l'altra. L'alta política del govern de Madrid no sempre és incoherent.

Josep Gifreu

Deu anys

La Unitat del Poble Valencià –UPV– arriba amb tranquil·litat al seu cinquè congrés. Han passat 10 anys des de la creació d'un partit nacionalista al País Valencià que, amb el nom d'UPV, ha estat la força política que ha mantingut l'exigència del reconeixement de la nostra realitat nacional.

Però no hauríem avançat fins aquest moment si, per darrere, no s'haguera organitzat políticament el nacionalisme: una organització amb color i sentiment totalment nacionalista del País Valencià, que reconeix la seua realitat global i nacional.

Tots sabem de companys que, tot dient-se nacionalistes, han militat i militen en partits nacionalistes espanyols i que, alienats pel seu col·laboracionisme, no s'adonen que aquests partits castren la realitat del nostre país, de la nostra nació. No és suficient que ens deixen parlar i escriure la nostra llengua, és necessari també tenir una organització político-administrativa pròpia, una educació, una política de projecció del nostre medi ambient i una redistribució dels ingressos per tributs entre els ciutadans d'aquest país. Per això, és cada vegada més necessària l'existència d'un partit nacionalista fort al País Valencià. Les exigències dels valencians, i no el maquillatge, vindran del nacionalisme del País Valencià i no del nacionalisme espanyol.

L'UPV és avui el principal partit nacionalista al País Valencià i cal que, des d'aquest cinquè congrés, l'alternativa nacionalista es convertisca en la clau del Govern valencià, del govern dels nostres pobles, i que siga la veu de les nostres exigències nacionals, fins i tot al parlament de Madrid.

Les passades eleccions autonòmiques significaren la desaparició del

nacionalisme en les Corts Valencianes, però demostraren la possibilitat d'arribar-hi. La limitació legal, i per tant la discriminació respecte d'altres països de l'estat espanyol, ens ho ha impedit, però hem estat a un pas d'entrar-hi. Molts dels companys que es diuen nacionalistes no feren campanya demanant el vot pel nacionalisme. Ara, cal que reflexionen, perquè el projecte nacional al País Valencià únicament el farem nosaltres, els nacionalistes: els espanyolistes no faran mai res de bo per nosaltres. Els posicionaments de sentir-se nacionalistes i donar suport a candidatures no nacionalistes del País Valencià, o bé no participar en les campanyes electorals, signifiquen facilitar la conversió de la nostra realitat nacional en un buit, i deixar que el País Valencià reste convertit en una regió folklòrica (de paelles, falles,...).

Les perspectives són bones: ara, el nacionalisme necessita del treball diari allí on siguem presents (especialment en els ajuntaments). A poc a poc, demostrarem al poble valencià que els únics que podem donar millor benestar i qualitat de vida som els nacionalistes, perquè som la gent de casa. Hem d'entendre el nostre projecte polític i la nostra realitat nacional dins de l'Europa que no té més remei que reconèixer els fets nacionals, i això converteix la Unitat del Poble Valencià en l'element essencial que permetrà un canvi de comportament d'un poble perquè puga decidir lliurement la seua educació, la seua economia, el seu govern i, en definitiva, que puga autodeterminar-se.

Antoni-Lluís Carrió i Artigues
Secretari comarcal d'UPV
a la Marina Alta
Diputat a la Diputació d'Alacant